

ΣΑΪΜΟΝ ΚΡΙΤΣΛΕΪ

Ζητώντας το άπειρο

Ηθική της δέσμευσης | Πολιτική της αντίστασης

Μετάφραση
Αλέξανδρος Κιουπκιολής

ΕΚΚΡΕΜΕΣ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή: Η δυνατότητα της δέσμευσης.....	9
α. Μηδενισμός – ενεργητικός και παθητικός	12
β. Έλλειμμα κινήτρων	15
γ. Το επιχείρημα.....	18
1. Ζητώντας την αποδοχή – μια θεωρία της ηθικής εμπειρίας	24
α. Ηθική εμπειρία.....	24
β. Ηθική υποκειμενικότητα.....	30
γ. Λόγοι που δικαιολογούν και λόγοι που διεγείρουν.....	34
δ. Ο Καντ, για παράδειγμα – το γεγονός του λόγου.....	37
ε. Η αυτοπιστοποίηση του ηθικού νόμου – ορισμένοι σύγχρονοι καντιανοί	39
στ. Η ορθοδοξία της αυτονομίας και το ζήτημα της γεγονότητας	45
2. Δυατομισμός – πώς οικοδομείται ένα ηθικό υποκείμενο.....	53
α. Αλαίν Μπαντιού – εντοπισμένη καθολικότητα	57
β. Κνουδ Αίλα Λόγκστροπ – το ανεκπλήρωτο αίτημα	67
γ. Εμμανουέλ Λεβινάς – το διχασμένο υποκείμενο	74
δ. Ζακ Λακάν – το Πραγματικό μυστήριο του γείτονα	82
3. Το πρόβλημα της μετουσίωσης	89
α. Ευτυχία;.....	90
β. Το τραγικο-ηρωικό παράδειγμα	94
γ. Χιούμορ	99
δ. Έχουμε να μάθουμε ακόμη πολλά για τη φύση του υπερεγώ.....	106
ε. Έχοντας συνείδηση.....	108

Ο εκδημοκρατισμός συνίσταται στην εκδήλωση της διαφωνίας, η οποία διαδηλώνει την παρουσία όσων δεν μετρούν. Είναι η καλλιέργεια ζωνών ηγεμονικού αγώνα που δρουν ενάντια στο συναινετικό ειδύλλιο του κράτους. Ένας τέτοιος κλονισμός του κράτους δεν συνδέεται τελεολογικά με την κατασκευή ενός αρχικού έθνους-υποκειμένου, αλλά με την καλλιέργεια μιας αναρχικής πολλαπλότητας.

Πώς θα μπορούσε να γίνει πράξη μια πολιτική όπως αυτή που περιέγραψα; Πώς θα μπορούσε να γίνει αποτελεσματική; Θα μπορούσε κανείς να πει, όπως ορισμένοι μετακαϊντεγκεριανοί αριστεροί, ότι είναι ανάγκη να καλλιεργήσουμε το ήθος της σκέψης χωρίς την καταστροφική θέληση για κυριαρχία, χωρίς να προσδοκούμε και να περιμένουμε μέχρι την έλευση της σωτήριας δύναμης της επανάστασης που ενδέχεται να συμβεί κάποια μέρα. Θα μπορούσε κανείς να πει, όπως ορισμένοι μεταμπενγιαμενικοί αριστεροί, ότι το Άουσβιτς ή τα στρατόπεδα θανάτου είναι ο νόμος μιας νεωτερικότητας που χαρακτηρίζεται από την παγκόσμια εξάπλωση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης και τη μυθική βία του νόμου. Θα μπορούσε κανείς να πει, όπως ορισμένοι μεταλτουσεριανοί αριστεροί, ότι η πολιτική είναι σπάνια ή έχει εκλείψει και θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ζούμε σε μια αποπολιτικοποιημένη, μεταδημοκρατική εποχή γενικευμένου μηδενισμού. Αλλά θα μπορούσε κανείς επίσης να διαφωνήσει απλά, έντονα και επίμονα με αυτές τις θέσεις και να πει το εξής: η πολιτική δεν είναι σπάνια και η υιοθέτηση μιας τέτοιας θέσης εκφράζει εν τέλει ηττοπάθεια. Η πολιτική είναι τώρα και δεν είναι μία. Οι μαζικές δομικές εξαρτήσεις της εποχής μας μπορούν να δημιουργήσουν αισιοδοξία, και να υποβάλψουν ακόμη και μορφές ενεργού ή παθητικού μηδενισμού όπως τόνισα στην αρχή του βιβλίου, αλλά μπορούν επίσης να προκαλέσουν μαχητικές αντιδράσεις και να γεννήσουν αισιοδοξία, καλώντας μας να αναπτύξουμε την ικανότητά μας για πολιτική επινόηση και φαντασία, καλώντας μας, τέλος, να δεσμευθούμε ηθικά και να αντισταθούμε πολιτικά.

